

[Aksel Larsen.]

førte til den 9. april, og uden hvilken den 9. april ikke kan forklares eller forstås.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Karlundborg) siger nu i sin anden tale, at grunden til, at Danmark ikke kunne forsvare sig den 9. april, var, at der ingen solidaritet var mellem demokratierne, og derfor var Danmark isoleret, og derfor var der ikke andet at gøre, end at vi måtte være villige neutrale overfor tyskerne. Der var solidaritet mellem det, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Karlundborg) kalder demokratierne. Der var solidaritet mellem de store vestmagter og Hitlertyskland, som bl. a. i München i efteråret 1938 sluttede en solidarisk pagt, hvorefter Tyskland fik lov til at slagte Tjsekoslovakiet; og England og Frankrig forpligtede sig, hvis Tyskland ikke kunne klare det alene, til at komme Hitler til hjælp. Der var en solidaritet mellem disse vestmagter gående ud på ikke at tillade en almindelig europæisk solidaritet mod dem, der ville krig, ikke at tillade et fælleseuropæisk kollektivt sikkerhedssystem mod aggressive magter. Og derfor kom krigen.

På samme måde ligger det nu, blot, som jeg sagde i går, noget hårdere, noget værre, men i princippet er der ingen forskel på Danmarks udenrigspolitiske linie i dag og den udenrigspolitiske linie, der førte til den 9. april og den tyske besættelse. Herom har jeg udtalt mig tilstrækkeligt i går. Jeg har også udtalt mig tilstrækkeligt tydeligt. Jeg henholder mig til alt, hvad jeg sagde derom, og må så iøvrigt gøre opmærksom på, at vi naturligvis ikke kan stemme for indstillingen fra det nedsatte udvalg.

Viggo Starcke: Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Alsing Andersen for den redegørelse, han gav på mødet i formiddags, og sige, at den på mange punkter var værdifuld og havde min tilslutning, men at der er et punkt, på hvilket jeg synes han begik en fejl, idet han var af den opfattelse, at det alene er en partipolitisk kritik, der har været rejst imod ham. Den tålmodighed, hvormed

det ærede medlem har båret de angreb, der har været rettet imod ham i de forløbne år, burde ikke have svigtet ham i dag, hvor han ligesom skulle sætte afslutningen på denne periode.

I anledning af de udtalelser, som jeg fremsatte i går om, at der i de parlamentariske kommissioners beretninger ikke findes noget tegn til, at der har været forhåndsaftaler mellem danske politikere og tyske kredse, men at der derimod forelå visse tegn på, at der havde været forhåndsaftaler indenfor snævre regerende kredse, og at disse aftaler skulle gå ud på, at forsvaret i givet fald og under et angreb ikke skulle anvendes, spurgte det ærede medlem hr. Skytte mig, hvilke personer jeg dermed tænkte på. De personer, jeg tænkte på, var den daværende udenrigsminister, den daværende statsminister og den daværende forsvarsminister.

Der forelå en beslutning fra alle folketingets demokratiske partier den 19. januar 1940, og der har dannet sig den opfattelse ude i befolkningen, at denne beslutning var en beslutning, som skulle omsættes i virkelig handling, men befolkningen har fået den opfattelse, at denne snævre kreds af regerende personer mente, at det var i Danmarks interesse, at der ikke blev ydet effektiv modstand med de midler, som Danmark var i besiddelse af, og jeg udtalte i min tale i går, at jeg syntes, det var en realitetspolitik og en politik, som kunne forstås.

Det, der har givet anledning til, at så mange rygter og så megen mistro er vokset op, var, at alle de mange og alvorlige advarsler, som regeringens inderkreds modtog i ugerne forud for den 9. april, blev holdt indenfor den snævre kreds og først på et meget sent tidspunkt kom til det udenrigspolitiske nævns og partiordførernes kendskab. Det drejer sig ganske specielt om indberetningerne fra kammerherre Zahle, som var af meget alarmerende karakter og fremsat af en mand, der måtte antages både at have gode informationer og at være i besiddelse af meget stor dømmekraft. Det